

съ одобрение, но и съ укоръ въ гласа си повтаряше: — Ето и тука: „Рука Недкува“!

— Вижъ какъ си работилъ едно врѣме, Недко! — кротко заговори той, слѣдъ като свършиха вече прѣгледа. — И майсторъ бѣше тогава ти, и човѣкъ бѣше! А сега? И срамота и грѣхота е. Грѣхота е отъ Бога. Фирми и каруци ли трѣбва да пишешъ ти? И още не знамъ що. Казахъ ти: твоята дарба е дадена отъ Бога и нему трѣбва да служишъ. Върни се въ черквитѣ, пиши си иконитѣ пакъ. Вижъ бѣлитѣ си коси, вижъ и моитѣ. Пѣтници сме вече ние съ тебе. Врѣме е да помисли човѣкъ и за душата си, да се приготви за смъртта.

Дѣдо Недко не отвърщаше нищо. Разкаяние и мжка гризѣха сърцето му. Той се обърна и погледна още веднажъ иконостаса. Светцитѣ го гледаха право въ очитѣ, неподвижно, строго и сѣкашъ безмълвно повтаряха думитѣ на попъ Стофана.

Тѣ излѣзоха на двора и почнаха да се разхождатъ. Дълго врѣме още попъ Стефанъ говори на дѣда Недка, гълча го, напѣтва го, и колкото и да бѣше строгъ, кротостъ и доброта лѣхаше отъ думитѣ му. Тоя разговоръ още повече развълнува дѣда Недка. У него се събуждаше вѣрата въ собственитѣ си сили, прѣдишнитѣ успѣхи го ласкаеха. Той отъ сърце желаше да направи нѣщо хубаво, да изкупи грѣховетѣ на довчерашня си животъ, да облекчи и зарадва старинитѣ си. И съ сълзи на очи, съ една искреностъ, която извираше направо отъ сърцето му, той обѣща на попъ Стефана и се закле прѣдъ него, че вече нѣма да пие и ще се залови за работа.

Всичко се нареди и уговори най-подробно помежду имъ. Попъ Стефанъ каза на дѣда Недка, че напоследъкъ Вълчанъ Дуковъ е понесълъ много загуби, затова искалъ да подари една икона на черквата. Ето работа за него. Още утрѣ той трѣбваше да напусне кръчма т